Пенка Самоковлиева

ЗЕЛЕНИТЕ ТРЕВИЧКИ НА ЗЕМЯТА

И ще преминат вековете като сенки
На облаци подгонени от вятъра
И други ери в странни светлосенки
Ще се редуват долу на Земята

Ще тръпнат планините в нови ритми
Огънати във форми непознати
Морета ще заливат равнините
Оставили оголени дъната

Звездите ще чертаят нови знаци
Обсипали небесните чертози
Ще се търкалят нови зодиаци
По вечните вселенски коловози

А в кръговрат от залез и възходи
Понесени от вечните химери
Ще отминават земните народи
Като рояк мушици ефимерни

И няма там във свежата дъбрава
Да се надпяват влюбените птици
И всичко ще покрие със забрава
На времето коравата десница

И може би като причудлив камък
Ще се запази някой къс обломен
И ветровете ще разнасят само
С печален вой за нас неясен спомен

Но винаги в епохите далечни
Сред светове гротескни и чудати
Ще се полюшват трепетни и вечни
Тревичките зелени и познати

ШАБЛА

Не знам защо

не мога да забравя
Бушуващото
свъсено море
И чайките
отлитащи в безкрая
След плясъка
на детските ръце

Едно дете
в пустинната безбрежност
Сред воден прах
и слънчеви лъчи
И вятърът
притихнал с кротка нежност
В разрошените
русички коси

Навярно
ще изминат пак столетия
Тъй както
са минавали преди
Морето
ще залива бреговете
И ще измива
старите следи

Но аз ще бъда там
ще бъда там и ето
Че пак ще тичат
босите крачка
И тихичко
загледана в морето
До мене
ще приседне Вечността

ИЗГРЕВ

Тополите във злато са облечени
И като във забавен кадър
Вървят в религиозното си шествие
На запад към божествената клада

А Богът Слънце млад и силен
Разлива радостна надежда
Че този ден ще бъде вечен
Че залезът му е далечен
И всичко светло се подрежда

***

И тази пролет
тъжна и замислена
Посрещам пак
на старата Земя
И търся пак
сред клоните разлистени
На мойта птица
белите крила

И бродя
сред набъбналите угари
Да диря мойте
първите цветя
Но може би
те ще разцъфнат другаде
И никога
на старата Земя

***

Излязох на балкона
да погледам
Заспалите
потънали във сняг елхи
А там високо
пръснати в небето
Намигваха ми
весели звезди

И тихо
сякаш нежен полъх
Долиташе
неземният им глас

И аз разбрах
че нещо ми говорят
Отпуснах се
и слушах ги в прехлас

А те ми казваха
че мога да узная
Чрез тях аз всички
тайни на света
В небесните скрижали
да надникна
В които вписана е
моята съдба

Но знаех аз
че мъдростта е бреме
Че знанието
може да тежи
И затова
отказах се да взема
Подаръка
на гордите звезди

Затрепкаха
вълшебниците нощни
Разсмяха се
над мойте страхове
И квантови потоци
светли мощни
Огънаха
заспалото небе

Така и не разбрах
какво ни чака
Какво ми носят
бъдещите дни
Но знам че има
светлина във мрака
И Бог над всички нас
грижовно бди